Nr. 41. Warszawa, dnia 15 listopada 1920 r. Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru 5 mk. Prenumerata kwartalna 50 mk. Cena ogłoszeń za tekstem wynosi od wiersza jednoszpaltowego petitem: 20 mk. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Redakcji, Leszno 5, tel. red. № 512-64.

Od Administracji.

Skorowidz „Monitora P." za I półrocze b. r., wydany nakładem księgarni F. Hoesicka, jest do nabycia w Administracji „Dz. Urzęd. M. Sk." po cenie 30 mk. za egzemplarz.

Kancelarja cywilna Naczelnika Państwa przesłała Admin. „Dz. Urz." Min. Skarbu wydawnictwo swoje p. t. „Projekty Konstytucji R-plitej Polskiej" celem sprzedaży po cenie zniżonej 36 mk. za egzemplarz.

Postanowienia ogólne.

591.

KOMUNIKAT PREZYDJUM RADY MINISTRÓW.

Prezydjum Rady Ministrów podaje do wiadomości następujące pismo przedstawiciela Gł. U. Likwidacyjnego w Wiedniu: „Niektóre Władze Centralne w Warszawie i Władze krajowe w Małopolsce zaopatrują swoje pisma, przeznaczone według treści dla tutejszego zastępstwa Głównego Urzędu Likwidacyjnego, niedokładnym lub nawet wprost błędnym adresem. Wskutek tego dostają się takie pisma do rozmaitych urzędów austrjackich, które dopiero zarządzają przetłumaczenie ich na język niemiecki. Powoduje to często znaczną zwłokę, a nadto dowiadują się władze austr. o treści pism, nieraz poufnej.

Upraszam więc o rozważenie, czy nie byłoby wskazanem zalecić wszystkim Władzom Centralnym w Warszawie i Władzom Krajowym w Małopolsce, by pisma, przeznaczone dla tut. Zastępstwa zaopatrywały na kopertach dokładnym adresem: „Vienne III/3 Rennweg 1". (Austrja)".

Organizacja władz.

592.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

w sprawie organizacji i zasad urzędowania Ministerstw.

1. Minister jest naczelną władzą rządzącą w wyznaczonych przez ustawy działach administracji państwowej.

Ministra zastępuje Wice-minister (Podsekretarz Stanu) w zakresie przez Ministra wyznaczonym.

2. Ministerstwo jest organem bezpośrednio podległym Ministrowi, za pomocą którego pełni on swoje funkcje i wykonywa swoją władzę.

3. Żaden z urzędników Ministerstwa nie posiada samodzielnej władzy z tytułu zajmowanego stanowiska,

sprawuje on ją w poruczonym mu dziale tylko w zakresie wyznaczonym przez Ministra.

4. Jeżeli Minister i Wice-minister są nieobecni, zastępuje ich wyznaczony przez Ministra Dyrektor departamentu.

5. Decyzje osób zastępujących Ministra w zakresie przez niego wyznaczonym wydawane są z zaznaczeniem ich zastępczego charakteru i podpisywane w następujący sposób: pod wyrazami: „za Ministra" podpis osoby do tego upoważnionej i oznaczenie jej stanowiska służbowego.

6. Aprobacie Ministra podlegają sprawy następujące:

a) projekty ustaw, oraz rozporządzenia wykonawcze, okólniki i instrukcje do nich;

b) sprawy odnoszące się do Sejmu, Naczelnika Państwa, Prezydenta i Rady Ministrów, oraz do Ministrów osobiście;

c) sprawy organizacyjne Ministerstwa i urzędów podległych;

d) nominacje urzędników w Ministerstwie i urzędach podległych;

e) wszystkie te sprawy, które poza powyższemi Minister zarezerwuje dla siebie.

7. Ministerstwo dzieli się na departamenty i wydziały, obejmujące czynności w takim związku ze sobą zostające, ażeby mogły być załatwione bez stałego współdziałania innych departamentów i wydziałów. Na czele departamentu stoi Dyrektor departamentu, na czele wydziału — Naczelnik wydziału.

8. Statut organizacyjny i etat osobowy Ministerstwa zatwierdza Rada Ministrów.

Szczegółowy rozkład czynności Ministerstwa pomiędzy wydziały na podstawie zatwierdzonego przez Radę Ministrów statutu ustala Minister.

Rozkład ten poddaje się rewizji w końcu każdego roku kalendarzowego i po zatwierdzeniu przez Ministra ogłasza jako obowiązujący w roku następnym.

9. Dyrektor departamentu jest kierownikiem wyznaczonych przez statut wydziałów, odpowiedzialnym przed Ministrem za ich urzędowanie, i ma prawo ostatecznej aprobaty spraw przez nie załatwianych, z wyjątkiem spraw zarezerwowanych dla Ministra.

Przy podpisie Dyrektor oznacza swoje stanowisko służbowe. Dyrektora zastępuje urzędnik wyznaczony przez Ministra.

10. Naczelnik wydziału kieruje swoim wydziałem, odpowiada za jego urzędowanie i ma prawo podpisywania korespondencji bieżącej, mającej charakter informacyjny, nie przesądzającej merytorycznego załatwienia; przy podpisie oznacza swoje stanowisko służbowe. Naczelnika wydziału zastępuje urzędnik wyznaczony przez Dyrektora departamentu, względnie przez Ministra, jeżeli wydział nie wchodzi w skład departamentu.

11. Urzędnicy pracujący w Wydziale pozostają w bezpośredniej zależności od Naczelnika wydziału, Naczelnicy wydziałów od Dyrektora departamentu, względnie Ministra, Dyrektorzy departamentów — od Ministra.

W tej kolei idą zlecenia służbowe. Jeżeli urzędnik otrzyma zlecenie służbowe od władzy wyższej, z pominięciem tej kolei, winien je zakomunikować swojemu bezpośredniemu przełożonemu.

12. Urzędnicy pełniący zastępczo obowiązki Dyrektora departamentu lub Naczelnika wydziału mają te same prawa w zakresie czynności urzędowych, co urzędnicy, których zastępują, o ile zastępstwo zostało im poruczone pismem Ministra, względnie Dyrektora departamentu.

13. Jeżeli w Ministerstwie zachodzi potrzeba odmiennych przepisów, odnoszących się do jego organizacji i zasad urzędowania, to muszą one być przedłożone do zatwierdzenia Rady Ministrów.

14. Wszyscy Ministrowie przedstawią statuty organizacyjne i etaty osobowe podległych im Ministerstw do zatwierdzenia Rady Ministrów przed 1 grudnia 1920 roku.

Warszawa, dnia 28 października 1920 roku.

Prezydent Ministrów:

(—) *Witos.*

(„Monitor Polski" Nr. 25 — 1920 r.).

593.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

w sprawie biurowości Ministerstw.

1. Biurowość we wszystkich Ministerstwach opiera się na zasadach następujących:

2. Pisma nadchodzące do Ministerstwa gromadzą się w biurze informacyjno-podawczem. Departamenty mieszczące się w osobnych lokalach mogą otrzymywać pisma bezpośrednio.

Rozdziału pism pomiędzy departamenty, względnie wydziały, dokonywa urzędnik wyznaczony przez Ministra. Podstawą rozdziału pism jest szczegółowy rozkład czynności Ministerstwa, zatwierdzony przez Ministra.

Dyrektor departamentu albo jego zastępca rozdziela pisma pomiędzy podległe wydziały, a Naczelnik wydziału — pomiędzy referentów.

3. Kontrolę pism wchodzących i wychodzących prowadzi się w wydziałach w dzienniku, obejmującym następujące rubryki: 1) liczba bieżąca, 2) data wejścia, 3) nadawca, 4) data i liczba pisma, 5) w sprawie, 6) znak referenta, 7) załatwienie i 8) znak akt, do których pismo dołączono po załatwieniu.

Przed wpisaniem do dziennika w nagłówku pisma odbija się stempel z nazwą Ministerstwa i datą wejścia oraz następującemi rubrykami do wypełnienia: 1) znak wydziału i liczba bieżąca dziennika, 2) znak referenta, 3) znak akt i 4) ilość załączników.

Instrukcja biurowa Ministerstwa wskaże, jakich wpływów nie wpisuje się do dziennika (okólniki, ankiety, podania o posady, potwierdzenia odbioru) i sposób ich przechowywania.

4) Pisma załatwione przechowuje się w rejestraturze przez zeszywanie ich według ich treści w zeszyty (akta), na okładce których oznacza się: 1) wydział, do którego należą, 2) przedmiot, którego dotyczą (tytuł akt), 3) tom, 4) datę założenia i zakończenia i 5) liczbę bieżącą, pod którą zostały wpisane do rejestru akt.

Rejestr akt obejmuje następujące rubryki: 1) liczba bieżąca, 2) tytuł akt, 3) tom, 4) data założenia i zakończenia każdego tomu, 5) uwagi.

O założeniu nowych akt i ich tytule decyduje Naczelnik wydziału na wniosek referenta albo sekretarza wydziału.

Sekretarz prowadzi dziennik i rejestr akt oraz przedkłada Naczelnikowi przynajmniej co dwa tygodnie wykaz zaległości referentów.

5. Przełożony udziela wskazówek podległym urzędnikom bądź ustnie, w wyznaczonym czasie, bądź przez odpowiednie adnotacje na pismach, które poleca załatwić. Sprawę przedkłada się przełożonemu do aprobaty z projektem jej załatwienia na tem samem piśmie, a w braku miejsca — na osobnej kartce. Pisemne uzasadnienie projektu załatwienia przedkłada się tylko na zlecenie przełożonego.

Dla uniknięcia korespondencji wewnętrznej departamenty i wydziały porozumiewają się ze sobą ustnie i telefonicznie a w razie koniecznej potrzeby przez przesłanie odnośnego pisma dla zaznaczenia na niem opinji.

6. Obieg pism przesyłanych wewnątrz Ministerstwa odbywa się w teczkach, których kolor oznacza, w jakiej kolei mają być traktowane (czerwony— zaraz, żółty — pilne, niebieski — pozostałe). Na okładce teczki nakleja się arkusz porubrykowany w kratki z oznaczeniem wydziału, do którego teczka należy; w kratkach wskazuje się drogę, którą ma odbyć teczka. Otrzymujący teczkę po załatwieniu pisma w niej przesyłanego wykreśla swój znak na okładce i oddaje woźnemu dla doręczenia według wskazówki zawartej w następnej kratce.

7. Wspólna dla wszystkich departamentów i wydziałów kancelarja Ministerstwa obejmuje oddział maszyn do przepisywania i ekspedycję. Departamenty mieszczące się w osobnych lokalach mogą mieć osobną kancelarję.

Inspektor kancelarji rozdziela nadchodzące teczki pomiędzy maszynistki i ekspedytorów i prowadzi ich kontrolę, obejmującą następujące rubryki: 1) data otrzymania, 2) liczba pisma podług dziennika, 3) nazwisko maszynistki, 4) data ekspedycji. Przed wpisaniem do kontroli odbija się na bruljonie pisma stempel kancelarji z następującemi rubrykami do wypełnienia: 1) weszło dnia, 2) pisała, 3) sprawdzał, 4) wysłano dnia.

Po przepisaniu teczka wraca do wydziału dla sprawdzenia czystopisu przez referenta załatwiającego sprawę i uzyskania podpisu przełożonego.

Na bruljonach powinny być podpisy referenta i tych przełożonych, którzy załatwienie rewidowali i podpisali; przy podpisie oznacza się datę jego złożenia. Data aprobaty przełożonego stanowi datę pisma.

Ekspedytor wyjmuje podpisany czystopis z teczki, oznacza w stemplu na bruljonie datę ekspedycji i adresuje kopertę. Pisma przeznaczone dla jednego urzędu łączy się w jednej kopercie z oznaczeniem na niej liczb pism przesyłanych. Po odnotowaniu w kontroli daty ekspedycji teczka wraca do wydziału. Co tydzień inspektor kancelarji sporządza wykaz pism, które po przepisaniu nie wróciły do ekspedycji, i przesyła go Naczelnikom właściwych wydziałów.

8. Po powrocie teczki z ekspedycji pozostałą w niej zawartość sekretarz dołącza do akt wskazanych w stemplu na piśmie, wpisując na drugiej stronie okładki akt liczbę pisma dołączonego i nazwisko jego nadawcy, a równocześnie w dzienniku przy właściwej liczbie znak akt, do których pismo dołączono.

Jeżeli sprawa została wyznaczona do wznowienia, sekretarz wpisuje jej liczbę w kalendarzu terminowym pod datą wyznaczoną dla wznowienia i w tym dniu przedkłada Naczelnikowi właściwe akta.

9. Zeszyty akt z rejestratury mogą być wydawane na pisemne żądanie innych wydziałów lub urzędów tylko za zgodą Naczelnika. W miejscu wydanego zeszytu zostawia się jego wkładkę zastępczą, na której oznacza się, komu zeszyt wydano. Gdy zeszyt jest na miejscu, wkładkę zastępczą przechowuje się wewnątrz zeszytu pod okładką.

Przekazywanie akt z rejestratury do archiwów państwowych dokonywa się w porozumieniu z ich zarządem.

Żadne akta nie mogą być niszczone bez upoważnienia zarządu archiwów państwowych.

10. Jeżeli w Ministerstwie zachodzi potrzeba przepisów biurowych odmiennych od niniejszych, to zmiany muszą uzyskać aprobatę Prezydenta Ministrów.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 1921 roku.

Odroczenie powyższego terminu w poszczególnych Ministerstwach może nastąpić za zgodą Prezydenta Ministrów.

Prezydent Ministrów:

(—) *Witos.*

(„Monitor Polski“ Nr. 251 — 1920 r.).

Podatki bezpośrednie.

594.

OKOLNIK L. 11561/20.

Do Władz Skarbowych na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

W wielu Urzędach podatków i opłat skarbowych skonstatowano, że należyty postęp akcji wymiaru i poboru podatków bezpośrednich, mimo często poważnych usiłowań personelu skarbowego, chroma przedewszystkiem wskutek bezplanowości i dorywczości pracy i niecelowego rozdziału czynności.

Stan ten, który w ujemny sposób odbija się na wynikach finansowych pracy Urzędów Skarbowych i w razie dalszego trwania grozi zupełnym chaosem, musi już w najbliższym czasie uledz radykalnej zmianie, aby zbliżająca się akcja przygotowania, a następnie przeprowadzenia wymiaru i poboru podatku dochodowego i majątkowego, nie zaskoczyła Urzędów Skarbowych w stanie nieuporządkowanym.

Należyte przeprowadzenie podatku, o którym wyżej mowa, będzie wymagało wytężonej pracy Urzędów Skarbowych, przez przeważną część roku. Ustawa bowiem sama odpowiednio do konstrukcji podatku, stanowiącego w nowoczesnych systemach podatkowych ostatni wyraz, nasuwać będzie sporo trudności, podczas, gdy rezultaty tej ustawy będą tem korzystniejsze, im dokładniejsze i staranniejsze będzie jej wykonanie. Aby więc zapewnić Skarbowi Państwa te korzyści, jakich oczekuje Ministerstwo Skarbu z nowego podatku, należy już zawczasu przygotować się do tej poważnej pracy. Obrócenie wszystkich sił Urzędów na ten cel będzie tylko wtenczas możliwe, gdy czynności przy wymiarze i poborze innych podatków zostaną przeprowadzone i wykończone, zanim władze skarbowe będą zmuszone przystąpić do prac przy wymiarze podatku dochodowego.

W tym celu winien być w każdym Urzędzie skarbowym bezzwłocznie ułożony odpowiedni program prac, przy uwzględnieniu obecnego stanu czynności wymiarowych i poborowych, a to wedle następujących wytycznych.

W pierwszej linji muszą być pobrane względnie ściągnięte dopłaty do zasadniczego podatku przemysłowego w myśl ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. Dz. Ust. Nr. 66, poz. 437, albowiem już za kilka tygodni przypada termin tego podatku za rok 1921.

Równocześnie należy przeprowadzić, względnie wykończyć wymiar podatku od zysków wojennych, a następnie przystąpić do obliczenia i poboru podwyższonych podatków gruntowych i podymnego, jeśli to się jeszcze dotąd nie stało. O ile stan czynności i stosunki personalne na to pozwalają, można prace przy tych ostatnio wymienionych podatkach prowadzić równocześnie, pamiętając jednak o tem, że oba te podatki winny być bezwzględnie wykończone przed rozpoczęciem prac około podatku dochodowego. Rewizja katastru gruntowego może być w razie konieczności tymczasowo odroczona, natomiast rewizja podymnego wedle wskazówek rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10/IX 1920 Dz. Ust. Nr. 97, poz. 639 winna być terminowo wykończona.

Prace przy podatku hipotecznym i podatku majątkowym za lata 1917 do 1919 mogą być w razie niewątpliwej niemożności przeprowadzenia względnie wykończenia ich w bieżącym roku, przeniesione na przyszły rok, w ciągu którego winy być wykończone w miarę możności obok głównych zajęć w tym roku. To samo dotyczy również wykończenia wymiarów jednorazowej zaliczki na daninę majątkową. Wymiaru podatku mieszkaniowego na rok 1920 należy zaniechać, pobierać jednak nadal ten podatek, jeśli już został na ten rok wymierzony.

Również z pracami około wymiaru podatku od nieruchomości miejskich na okres 1921/22 należy się wstrzymać aż do dalszych wskazówek w tej mierze. Podatek repartycyjny za rok 1920 nie będzie wymierzony, w miejsce jego wstępuje podatek procentowy od zysku na podstawie ustawy z dnia 6/VII 1920 Dz. Ust. Nr. 66, poz. 437. Wymiarem tegoż zajmą się Urzędy Skarbowe bezpośrednio po pobraniu zasadniczego podatku przemysłowego na rok 1921 w ustawowym terminie. Odpowiednia instrukcja będzie niebawem udzielona Urzędom Skarbowym. Czynności około repartycji, względnie wymiaru podatków gruntowych i podymnego na rok 1921 mają być również w terminie ustawowym wykończone, zwłaszcza, że nie powinny one zająć dużo czasu wobec ułatwień w obliczeniu, zaprowadzonych nową ustawą z dnia 14/VII 1920. Dz. Ust. Nr. 71, poz. 477.

W międzyczasie otrzymają Władze Skarbowe instrukcję do podatku dochodowego, z którą należy się dokładnie zapoznać, aby w terminie, który będzie w swoim czasie wyznaczony, poświęcić się w zupełności temu podatkowi.

Wprowadzony ustawą z dnia 16 lipca 1920 r. Dz. Ust. Nr. 76, poz. 517, podatek od kapitałów i rent z mocą obowiązującą od roku 1921, jest tak skonstruowany, że będzie mógł być łatwo przeprowadzony obok innych głównych zajęć Urzędów Skarbowych. Przy tej sposobności będą Urzędy obowiązane pilnować, by wymiary podatku hipotecznego za lata 1916 — 1920 były dodatkowo uskutecznione w każdym wypadku, w którym to jeszcze nie nastąpiło.

Szczegółowe zarządzenia będą wydane przez Izby Skarbowe.

Niezależnie od prac, objętych powyższym programem, musi być stale prowadzona akcja egzekucyjna.

Tej gałęzi skarbowości, jako realnym konsekwencjom agend wymiarowych, powinna być poświęcona szczególniejsza uwaga, jak największa energia i trwała dążność do uzyskania jak najwyższych wpływów, a tem samem do bezzwłocznego usuwania zaległości podatkowych, już płynnych i ściągalnych.

Program pracy Urzędów Skarbowych będzie w przyszłości znacznie uproszczony. Najważniejszą czynnością będzie praca przy podatkach dochodowym i majątkowym, której trzeba będzie poświęcić conajmnie dwie trzecie roku. Pozostały czas wypełnią czynności około podatku przemysłowego w obecnej lub zreformowanej postaci, tudzież około podatków gruntowych i podymnego.

Podatek od kapitałów i rent będzie wymagał, jak to już wyżej zaznaczono, tylko niedużego nakładu pracy, tak, iż obok innych głównych zajęć, łatwo da się przeprowadzić. Podatki dawny majątkowy i danina odpadną po ich wykończeniu, zaś podatek od nieruchomości miejskich ma być przekazany miastom; podatek od zysków wojennych również ma tylko ograniczony okres trwania.

Ilość podatków bezpośrednich ulegnie zatem znacznej redukcji, w oczekiwaniu, że pozostałe podatki przy starannem i dokładnem wykonaniu zastąpią w wynikach finansowych podatki skasowane. Należy zatem wytężyć wszystkie siły, aby jaknajrychlej przez wykończenie prac wskazanych wyżej zakończyć obecny okres przejściowy i przejść do okresu przyszłego, t. j. do swobodnej i wydatnej pracy w uporządkowanym systemie podatkowym. Praca ta da Państwu znacznie wzmożone wyniki finansowe, a tem samem pozwoli mu uporządkować obecną tak niebezpiecznie zachwianą gospodarkę skarbową, a prowadzona składnie wedle z góry zakreślonego programu, wymagać będzie przy nierównie korzystniejszych wynikach mniej natężenia od personelu Urzędów Skarbowych.

Warszawa, dnia 3 listopada 1920 r.

Minister Skarbu:

(—) *Wł. Grabski.*

595.

OKÓLNIK L. 11457/20.

Do jednego z Urzędów Skarbowych na obszarze b. zaboru rosyjskiego odniósł się Sąd z pisemną prośbą o wydelegowanie eksperta na posiedzenie sądowe w sprawie karnej. Urząd ten skarbowy delegował urzędnika przez umieszczenie na odnośnem piśmie sądu wyrazów „wyznaczyć Pana . . . . .". Notatki tej, napisanej ołówkiem i nieczytelnie, nawet nikt nie podpisał. Sąd naturalnie nie uznał takiej notatki za delegację.

Zwraca się przeto uwagę naczelników i kierowników władz skarbowych, aby delegowanie urzędni-

ka do jakiejkolwiek innej władzy miało formę urzędowego pisemnego polecenia, skierowanego do tego urzędnika, którego się deleguje z oznaczeniem jego charakteru urzędowego, tudzież aby w poleceniu tem wyraźnie wymieniono, na czyje żądanie, do jakiej czynności urzędowej i do jakiej władzy urzędnik jest delegowany.

Nadto musi być niezwłocznie zawiadomiona pisemnie o zarządzonej delegacji ta władza, do której się urzędnika deleguje. Wystarczy przesłać do wiadomości tej władzy odpis polecenia, które wystosowano do delegowanego urzędnika. Pismo to musi być podpisane własnoręcznie przez naczelnika, względnie kierownika Urzędu delegującego.

Formy tej należy zawsze ściśle przestrzegać.

Ministerstwo Skarbu nie może się narażać na to, aby inne władze donosiły Ministerstwu Skarbu, że Urzędy Skarbowe są nieumiejętnie kierowane.

Kto przy wykonywaniu czynności urzędowych ma wątpliwości, jak w danym wypadku postąpić, niechaj nie działa samodzielnie, lecz niechaj zasięgnie rady u doświadczeńszego urzędnika.

Warszawa, dnia 3 listopada 1920 r.

Minister Skarbu:

w z. (—) *Weinfeld.*

Opłaty stemplowe.

596.

USTAWA

z dnia 6 lipca 1920 r.

w przedmiocie opłaty stemplowej od kart do gry.

Art. 1. Karty do gry podlegają opłacie stemplowej w wysokości 30 mk. od talji.

Karty, przeznaczone do wywozu za granicę, wolne są od tej opłaty pod warunkami, które określi Minister Skarbu.

Art. 2. Opłatę od kart do gry, sporządzonych w kraju, wytwórca obowiązany jest uiścić gotówką przed puszczeniem ich w obieg.

Od kart do gry, przywiezionych z zagranicy, uiszcza się opłatę równocześnie z cłem.

Art. 3. Dowodem uiszczenia opłaty lub jej odroczenia będzie stempel urzędowy oraz banderola, w które karty do gry winny być zaopatrzone.

Art. 4. Do wyrobu i sprzedaży kart do gry potrzebne jest zezwolenie władzy skarbowej. Przepis ten nie narusza odpowiednich postanowień ustaw przemysłowych.

Art. 5. Sprzedaż kart do gry w handlu obnośnym, jak również wszelka sprzedaż kart luźnych, nieopakowanych i używanych są wzbronione.

Art. 6. Celem sprawdzenia wykonania niniejszej ustawy sprawuje władza skarbowa dozór nad wyrobem i sprzedażą kart do gry, jako też nad grą w karty w tych restauracjach, kawiarniach i innych lokalach publicznych oraz w stowarzyszeniach, w których gra w karty nie jest wzbroniona.

Art. 7. Minister Skarbu wyda szczegółowe przepisy o sposobie uiszczenia opłaty (art. 2), o stemplowaniu (art. 3), o warunkach, pod jakiemi władza skarbowa może zezwolić na wyrób i sprzedaż (art. 4), oraz o dozorze (art. 6).

Art. 8. Władza skarbowa może zezwolić na zwrot opłaty uiszczonej lub umorzenie odroczonej, jeżeli po sprawdzeniu okazało się, że ostemplowane karty do gry stały się wskutek wypadku, zaszłego w wytwórni, niezdatnemi do użycia, a wytwórca w ciągu 48 godzin po wypadku zawiadomił o tem władzę skarbową.

Art. 9. Kto karty do gry, już podlegające opłacie, a niezaopatrzone w przepisany dowód uiszczenia jej (art. 2 i 3), w szczególności karty do gry z podrobionym stemplem lub podrobioną banderolą — świadomie w imieniu własnem lub innej osoby zbywa lub nabywa albo na sprzedaż ofiaruje lub innemu do sprzedaży oddaje, jak również kto w restauracji, kawiarni lub w lokalu podobnego przedsiębiorstwa albo w lokalu stowarzyszenia kart takich do gry użycza— ulega karze grzywny do 100-krotnej wysokości tej kwoty, na której utratę Skarb Państwa narażono.

O ile czyny powyższe są przestępstwami w myśl obowiązujących ustaw karnych, to grzywnę w myśl niniejszego artykułu wymierza się niezależnie od kary sądowej.

Nabywca kart do gry, niezaopatrzonych w dowód uiszczenia opłaty, wolny będzie od grzywny w myśl niniejszego artykułu, o ile przed użyciem kart, najpóźniej jednak w 5 dni po ich nabyciu, przedłoży je dobrowolnie władzy skarbowej i wskaże źródło nabycia. O ile takie karty nie miały podrobionego stempla, lub podrobionej banderoli, nabywca ten w razie uiszczenia opłaty wolny będzie również od konfiskaty (art. 14).

Art. 10. Gdyby czyn, określony w art. 9, popełniono w restauracji, kawiarni lub w lokalu podobnego przedsiębiorstwa, to właściciel przedsiębiorstwa ulega karze grzywny do wysokości 30.000 marek.

O ile zaś właściciel przedsiębiorstwa ponosi winę przestępstwa, przewidzianego w art. 9, to prócz kary, określonej w tym artykule, może być na niego nałożona grzywna do wysokości 30.000 marek.

Tym samym karom podlegają wytwórcy i sprzedawcy kart do gry, gdy wykonanie lub przygotowanie przestępstwa, przewidzianego w art. 9, nastąpiło w lokalu, przeznaczonym do wyrobu, względnie sprzedaży.

Gdy właściciel restauracji, kawiarni lub podobnego przedsiębiorstwa albo wytwórca lub sprzedawca kart do gry nie zarządza osobiście swem przedsiębiorstwem, wówczas karom powyższym ulega osoba, sprawująca zarząd właściwego przedsiębiorstwa. Dotyczy to również osób prawnych, będących właścicielami tego rodzaju przedsiębiorstw; osoby prawne odpowiadają za grzywnę solidarnie ze sprawującym zarząd.

Art. 11. Gdy czyn, określony w art. 9, popełniono w lokalu stowarzyszenia, to karom, wymienionym w art. 10, podlega osoba fizyczna, zarządzająca lokalem, w którym czyn popełniono. Stowarzyszenie odpowiada za grzywnę solidarnie ze sprawującym zarząd.

Art. 12. Innego rodzaju naruszenia niniejszej ustawy poza przewidzianemi w art. 9—11 lub przepisów wykonawczych, wydanych na jej podstawie, ulegają karze grzywny do 30.000 marek. Do osób prawnych stosują się odpowiednio przepisy o odpowiedzialności solidarnej, zawartej w art. 10 i 11.

Art. 13. W razie niemożności ściągnięcia grzywny (art. 9—12) zastąpi ją pozbawienie wolności na czas, odpowiadający wielkości winy, nie przewyższający sześciu miesięcy.

Art. 14. Karty do gry ze stemplem podrobionym lub z podrobioną banderolą, karty, już podlegające opłacie, a niezaopatrzone w dowód uiszczenia jej (art. 2 i 3) lub sporządzone bez zezwolenia (art. 4), jak również narzędzia i materjały, przeznaczone na podrobienie stempla albo banderol lub do wyrobu kart bez zezwolenia, ulegają konfiskacie.

Art. 15. Winny podrobienia stempla lub banderoli albo przestępstwa, wymienionego w art. 9, traci z mocy samej ustawy prawo do zajmowania się wyrobem i sprzedażą kart do gry na przeciąg lat pięciu od dnia uprawomocnienia się wyroku sądowego lub orzeczenia administracyjnego.

Utrata tych praw na czas do lat pięciu może być orzeczona również w wypadkach, przewidzianych w art. 10—12.

Art. 16. Niezależnie od kary za przestępstwo, przewidziane w art. 9, należy uiścić opłatę w myśl art. 1.

Za uiszczenie tej opłaty odpowiadają solidarnie z osobami, obowiązanemi w myśl art. 2, wszyscy skazani na podstawie art. 9—11.

Art. 17. Orzeczenie w przedmiocie grzywny (art. 9—12), konfiskaty za czyny, przewidziane w art. 9—12, utrata prawa wyrobu i sprzedaży kart do gry (część druga art. 15) oraz w przedmiocie dodatkowego uiszczenia opłaty (art. 16), wydaje władza skarbowa, którą oznaczy Minister Skarbu.

Od tych orzeczeń można w ciągu miesiąca od dnia doręczenia wnieść odwołanie do władzy wyższej, którą oznaczy Minister Skarbu.

Aż do wydania jednolitej dla całego Państwa ustawy o sądownictwie administracyjnem, decyzja władzy skarbowej, wydana wskutek odwołania, jest ostateczna. Do tegoż czasu zaskarżenie orzeczeń władz skarbowych nie może nastąpić w drodze sądowej.

Art. 18. Grzywnę (art. 9—12), jak również opłatę (art. 16), uiścić należy w ciągu miesiąca od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o wymiarze grzywny.

Art. 19. Odpowiedzialność z art. 9—12 oraz należności skarbowe, wynikające z niniejszej ustawy, ulegają przedawnieniu z upływem lat pięciu od dnia, w którym zaszły naruszenia ustawy lub przerwa przedawnienia.

Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, odnoszące się do wymiaru lub uiszczenia grzywny, względnie opłaty, o ile czynności te doszły do wiadomości winnego lub płatnika.

Gdy uiszczenie odroczono, bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo dopiero z dniem, w którym zapłata winna była nastąpić w myśl decyzji o odroczeniu.

Art. 20. Od kart do gry, które przed wejściem w życie niniejszej ustawy sprowadzono z zagranicy, tudzież od kart, sporządzonych w kraju, a puszczonych w obieg przed wejściem w życie niniejszej ustawy, należy w terminie, który wyznaczy Minister Skarbu, uiścić opłatę w wysokości, określonej w art. 1, z potrąceniem kwot, zapłaconych tytułem opłaty stemplowej w myśl przepisów dotychczasowych.

Od obowiazku dodatkowego uiszczenia opłaty wolny jest, kto posiada nie więcej, niż dwie talje, od których uiszczono opłatę stemplową według dotychczasowych przepisów.

Opłacenie cła na rzecz b. władz okupacyjnych niemieckiej i austrjacko-węgierskiej na obszarze b. zaboru rosyjskiego nie uważa się za uiszczenie opłaty w myśl przepisów dotychczasowych.

Art. 21. Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy o opłatach stemplowych od kart do gry oraz art. 343 i 344 ros. kodeksu karnego z 1903 r.

Art. 22. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Marszałek:

(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:

(—) *Witos.*

Minister Skarbu:

(—) *Wł. Grabski.*

(Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 101 poz. 666).

597.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

celem wykonania — na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austrjackiego — ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. Nr. 75 poz. 509) o opłatach stemplowych od ubezpieczeń.

Na podstawie art. 18 powołanej ustawy zarządzam, co następuje:

1. Instytucje ubezpieczeniowe.

(art. 1 ustawy).

§ 1. Przez instytucje ubezpieczeniowe należy rozumieć wszelkie instytucje państwowe i prywatne, zajmujące się zawodowo zawieraniem umów ubezpieczenia, niezależnie od tego, czy czynność wchodzi w zakres ich zajęcia głównego, czy też należy do zajęć ubocznych (np. przedsiębiorstwa kolejowe, transportowe, składowe i t. p.).

Obojętnem jest przytem, czy powyższe instytucje ubezpieczeniowe są spółkami akcyjnemi czy zrzeszeniami, opartemi na wzajemnej odpowiedzialności członków (związki, stowarzyszenia i t. p.).

§ 2. Za instytucje ubezpieczeniowe uważa się także zakłady zaopatrzenia (instytuty pensyjne i t. p.) bez względu na to, czy są to zakłady wspólnego zaopatrzenia, czy też specjalne fundusze zaopatrzenia, zebrane w całości lub w części ze składek członków, a przeznaczone na zapewnienie zaopatrzenia (np. na starość, podczas wdowieństwa, koszta pogrzebowe i t. p.) bądź członkom, bądź innym osobom, np. wdowom po członkach.

Nie stanowi przytem różnicy, czy zakład zaopatrzenia jest samoistnym podmiotem prawnym, czy też służący mu majątek należy do osoby trzeciej, lub czy fundusz zaopatrzenia po rozwiązaniu zakładu przypada uczestnikom, czy nie.

Nie ma znaczenia także okoliczność, czy zakład zaopatrzenia został założony przez członków, czy też

przez osoby inne, czy ograniczony jest tylko na członków, czy nie, czy ma własny zarząd, czy też jest zarządzany przez inną osobę, wreszcie czy trzecia osoba jest obowiązaną do wypełnienia roszczenia do zaopatrzenia, czy też tylko za wypełnienie roszczenia odpowiada.

2. Przedmiot opłaty.

(art. 1 i 2 ustawy).

§ 3. Przedmiotem opłaty są nietylko pierwsze umowy ubezpieczenia, lecz także umowy o przedłużenie, zmianę ubezpieczenia i t. p., bez względu na to, czy przy zawarciu powyższych umów sporządzono dokument, czy nie, i czy posiada on przepisane formalności prawne.

To samo dotyczy umów zawartych przez przystąpienie do zrzeszeń, opartych na wzajemnej odpowiedzialności członków i do zakładów zaopatrzenia (§ 2).

§ 4. Przez wypłaty sum ubezpieczeniowych należy rozumieć wszelkie świadczenia ubezpieczającego na rzecz ubezpieczonego lub osoby trzeciej, bez względu na to, jaką mają nazwę.

Należą tu także wypłaty za wykup polis.

W zakładach zaopatrzenia (§ 2) za wypłatę sum ubezpieczeniowych uważa się sumę wszystkich w ciągu roku rachunkowego wypłaconych kwot zaopatrzenia.

Świadczenia wpisane na dobro należy uważać za wypłatę.

3. Podstawa obliczenia 3% opłaty.

§ 5. Podstawę do obliczenia trzyprocentowej opłaty (art. 2 ustęp 1) stanowi suma wszystkich składek, zebranych na podstawie umów lub postanowień statutowych w ciągu roku rachunkowego z każdego działu ubezpieczenia.

§ 6. Do podstaw obliczenia należą także wszelkie pobory dodatkowe, nie stanowiące zwrotu opłat stemplowych od umowy ubezpieczenia lub innych danin publicznych, uiszczonych przez ubezpieczającego na rzecz państwa lub związków samorządnych.

§ 7. Składka podlega opłacie bez potrącenia z niej: wydatków na administrację (koszta handlowe, organizacji, akwizycji, na opłacenie lekarzy i t. p.), roszczeń ubezpieczonego lub osób trzecich do pewnej części składki (z tytułu prowizji), albo do części w zyskach instytucji ubezpieczeniowej (udział w zyskach i t. p.), z wyjątkami, wskazanemi w § 13 ustęp 2 i udziałów, przekazanych zakładom reasekuracyjnym.

§ 8. Za pobory dodatkowe należy uważać dopłaty na koszty administracji, polisowe, porto, badania lekarskie i t. p.

Natomiast kary za niedopełnienie umowy ubezpieczenia, procenty za zwłokę w uiszczeniu składek, koszty ustalenia szkody, sądu rozjemczego, nie należą do podstaw obliczenia opłaty.

§ 9. W zakładach ubezpieczeniowych, opartych na wzajemnej odpowiedzialności członków, należą do podstawy obliczenia opłaty także kwoty, uiszczone przy wstąpieniu, zapisaniu lub przyjęciu, składki na fundusz gwarancyjny i wszelkie dopłaty.

§ 10. W zakładach zaopatrzenia stanowią podstawę obliczenia opłaty wszelkie świadczenia członków i osób trzecich na podstawie umów lub postanowień statutowych, o ile świadczenia te służą do uzasadnienia roszczenia do zaopatrzenia.

§ 11. W zakładach zaopatrzenia pracowników należą do podstaw obliczenia opłaty, oprócz świadczeń członków, także świadczenia pracodawców i osób trzecich, przewidziane bądź w umowach bądź w statutach, jeśli służy do uzasadnienia roszczenia do zaopatrzenia niezależnie od tego, czy świadczenia te następują w wykonaniu obowiązku przyjętego zamiast pracownika, czy też w wykonaniu osobistego obowiązku.

Natomiast nie należą do podstaw obliczenia opłaty dary dobrowolne pracodawców lub osób trzecich, nie przewidziane w umowach lub statutach, lub wprawdzie przewidziane, jednak nie mające żadnego związku z roszczeniem poszczególnych członków zaopatrzenia.

§ 12. Wszelkie dopłaty składek, wynikające ze zmiany warunków ubezpieczenia, np. dopłaty zniżek, przyznanych pierwotnie w składkach, w wypadku wcześniejszego rozwiązania umowy ubezpieczenia od szkody, należą również do podstaw obliczenia opłaty.

§ 13. Z zebranej sumy składek (art. 2 ustęp 1 ustawy) należy potrącać:

1) składki i pobory dodatkowe, podlegające zwrotowi z powodu całkowitego lub częściowego rozwiązania umowy ubezpieczenia (storno),
2) zwroty (bonus), wynikające z udziału w zyskach ubezpieczonych w zakładach ubezpieczeń, opartych na wzajemnej odpowiedzialności członków.

§ 14. Jeśli wskutek zmiany ubezpieczenia na ubezpieczenie wolne od składek, zaliczono składki, wpłacone za zmienione ubezpieczenie, na poczet nowego ubezpieczenia, to składki te nie podlegają opłacie.

4. Podstawa obliczenia 1% opłaty.

§ 15. Podstawę do obliczenia 1%-owej opłaty (art. 2 ustęp 2 ustawy) stanowi ogólna suma wypłat, dokonanych w ciągu roku rachunkowego na podstawie umów ubezpieczenia albo postanowień statutowych zakładu ubezpieczenia.

Należą tu zatem:

1) w zakładach ubezpieczeniowych: a) wynagrodzenia szkód (sumy ubezpieczeniowe lub renty) po nadejściu wypadku, przewidzianego w umowie lub statucie, wypłaty za wykup polis, zwroty składek i t. p. świadczenia, b) wypłaty ubezpieczonym udziałów w zyskach;
2) w zakładach zaopatrzenia: wszystkie kwoty zaopatrzenia, wypłacone stosownie do postanowień umów lub statutów.

§ 16. Nie podlegają opłacie zwroty nienależnie wpłaconych składek lub części składek z powodu wygaśnięcia lub nieistnienia stosunku ubezpieczenia.

§ 17. Przy obliczeniu powyższej opłaty nie mogą być wyłączane z podstawy obliczenia: udziały zakładów reasekuracyjnych, daniny publiczne, przypadające z powodu istnienia stosunku ubezpieczenia lub zaopatrzenia, roszczenia wzajemne zakładów ubezpieczenia, potrącane przy wypłacie np. z tytułu niespłaconej zaliczki, udzielonej na polisę lub z tytułu zaległych składek i t. p.

§ 18. Obowiązek do uiszczenia opłaty od powyższych świadczeń powstaje z chwilą dokonania wypłaty.

Zadatki na poczet wynagrodzeń szkód (sum ubezpieczeniowych) podlegają opłacie w tym roku rachunkowym, w którym dokonano wypłaty zadatku.

5. Uwolnienia od opłat stemplowych (należytości stemplowych i bezpośrednich).

(art. 5).

§ 19. Opłaty, określone w art. 2 ustawy, mieszczą w sobie opłaty stemplowe (należytości stemplowe i bezpośrednie) od wszelkich dokumentów, sporządzonych celem zawarcia, stwierdzenia lub przedłużenia umowy (wnioski ubezpieczenia, świadectwa tymczasowe, polisy, polisy dodatkowe, duplikaty polis, pokwitowania, dokumenty, dotyczące rozwiązania umowy, kwity na zwroty składek lub ich części, dokumenty dotyczące redukcji ubezpieczenia, kwity na wypłacone wynagrodzenia szkód i inne świadczenia ubezpieczających na rzecz ubezpieczonych i t. p., o ile opierają się na umowach ubezpieczenia lub postanowieniach statutowych).

Opłaty powyższe nie obejmują jednak opłat od dokumentów, sporządzonych z powodu zaciągnięcia i zwrotu pożyczki na polisę, oraz opłat od weksli i dokumentów, uważanych narówni z wekslami, jeśli te dwa ostatnie rodzaje dokumentów wystawiono celem pokrycia składek należnych od ubezpieczonych.

6. Uwolnienia od opłat określonych w art. 2 niniejszej ustawy.

(art. 6 ustawy).

a) Ubezpieczenia przymusowe.

§ 20. Umowy, zawierane przez instytucje przymusowych ubezpieczeń społecznych są wówczas wolne od opłat, przewidzianych w art. 2 ustawy, gdy ubezpieczeni podlegają przymusowi ubezpieczenia na podstawie następujących obowiązujących ustaw:

1) austrjackiej ustawy z dnią 28 grudnia 1887, Dz. p. p. Nr. 1 z r. 1888, o ubezpieczeniu robotników od wypadków;
2) austrjackiej ustawy z dnia 30 marca 1888, Dz. p. p. Nr. 33, zmienionej ustawy z dnia 20 listopada 1917, Dz. p. p. Nr. 457, o ubezpieczeniu robotników na wypadek choroby;
3) austrjackiej ustawy z dnia 28 lipca 1889, Dz. p. p. Nr. 127, o kasach brackich;
4) austrjackiej ustawy z dnia 16 lipca 1892, Dz. p. p. Nr. 202, o zarejestrowanych kasach zapomogowych;
5) austrjackiej ustawy z dn. 16 grudnia 1906 r., Dz. p. p. Nr. 1 z r. 1907, w brzmieniu zmienionem rozporządzeniem cesarskiem z dnia 25 czerwca 1914 r., Dz. p. p. Nr. 138 o ubezpieczeniu na starość urzędników prywatnych; UWAGA: Należą tu także umowy zastępcze.
6) ustawy z dnia 19 maja 1920 (Dz. U. Nr. 44, poz. 272) o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby. Umowy ubezpieczenia sumy wyższej niż ta, do której ubezpieczony, ulegający przymusowi ubezpieczenia, jest ustawowo obowiązany, podlegają opłatom (art. 2 ust.) co do nadwyżki.

Umowy, zawierane przez instytucje wymienione w ustępie 1 z osobami, nie podlegającemi obowiązkowi ubezpieczenia, są przedmiotem opłat (art. 2 ust.) w całej pełni.

§ 21. W wypadkach, w których zachodzi wątpliwość, czy daną instytucję ubezpieczeniową należy uważać za instytucję przymusowych ubezpieczeń społecznych, rozstrzyga Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej

b) Umowy zawierane poza granicami Rzeczypospolitej.

§ 22. Umowy, zawierane poza granicami Rzeczypospolitej przez zagraniczne oddziały polskich instytucji ubezpieczeniowych, są wolne od opłat (art. 2 ustawy), jeżeli zakład główny, mający siedzibę w granicach Państwa, udowodni, że umowy te uległy zagranicą analogicznym opłatom.

Jako dowód należy przedłożyć władzy skarbowej jednocześnie z obliczeniem (art. 9 ustawy) uwierzytelniony przez upełnomocnionego przedstawiciela Państwa Polskiego wyciąg z zagranicznych przepisów prawnych, na podstawie których umowy tego rodzaju podlegają opłatom analogicznym zagranicą.

W braku powyższego dowodu ulegają umowy wskazane w ustępie 1, opłatom (art. 2 ustawy) narówni z umowami zawieranemi w granicach Państwa.

7. Miejsce i sposób uiszczenia opłat.

(art. 8 ustawy)

§ 23. Opłaty (art. 2 ustawy) należy uiszczać w tych kasach skarbowych (Urzędach podatkowych) uprawnionych do przyjmowania opłat od ubezpieczeń, w których okręgu ma siedzibę centralny zarząd zakładu ubezpieczeniowego krajowego lub reprezentacja (agencja) zakładu ubezpieczeniowego obcokrajowego.

§ 24. Celem uiszczenia opłat należy w kasie skarbowej złożyć deklarację, która ma zawierać kwotę opłaty, wyrażoną cyframi i słowami, nazwę i siedzibę uiszczającego zakładu ubezpieczeniowego, przedmiot opłaty, okres czasu, za który uiszcza opłatę, miejsce i datę wystawienia, tudzież podpis.

8. Uiszczenie opłaty na poczet. Obliczenie opłat wedle zamknięć rachunkowych.

(art. 9 ustawy).

§ 25. Zakłady ubezpieczeniowe nowopowstałe lub istniejące krócej niż rok kalendarzowy, mają aż do pierwszego ustalenia opłat, na podstawie zamknięć rachunkowych, za cały ubiegły rok rachunkowy, uiszczać opłaty (art. 9 ustęp 1 ustawy) za każdy ubiegły kwartał kalendarzowy, według sum składek, zebranych w ubiegłym kwartale i według sum wypłat, dokonanych w ciągu ubiegłego kwartału.

§ 26. Obliczenie, celem ustalenia opłat (art. 2 ustawy), dokonane na podstawie zatwierdzonych zamknięć rachunkowych, należy złożyć u tej władzy skarbowej pierwszej instancji, mającej poruczone sprawy opłat (należytości) stemplowych, w której okręgu ma siedzibę centralny zarząd zakładu ubezpieczeniowego krajowego lub reprezentacja (agencja) zakładu ubezpieczeniowego zagranicznego.

Władzami takiemi są: na obszarze b. zaboru rosyjskiego: Urzędy Skarbowe podatków i opłat skarbowych (w Warszawie I-szy, w Łodzi II-gi Urząd

Skarbowy Podatków i Opłat Skarbowych), na obszarze b. zaboru austrjackiego: Dyrekcje okręgów skarbowych (we Lwowie i w Krakowie: Urzędy Wymiaru Należytości, w Księstwie Cieszyńskiem Urząd Wymiaru Należytości).

Do obliczenia powyższego mają być załączone zamknięcia i sprawozdania rachunkowe danego zakładu.

§ 27. Obliczenie (art. 9, ustęp 2 ustawy) ma zawierać w oddzielnych rozdziałach:

1) kwoty roczne całego obrotu, dotyczącego opłat, nie wyłączając obrotu wolnego od opłat, w sumach końcowych, lecz oddzielnie według:
a) poszczególnych działów ubezpieczeń, a w tych działach według składek, poborów dodatkowych, wynagrodzeń szkód (sum ubezpieczeniowych) łącznie ze zwrotami składek, udziałów w zyskach i sum wypłaconych za wykup polis;
b) świadczeń członków, świadczeń innych osób i świadczeń zakładu zaopatrzenia;
2) kwoty roczne całego obrotu, wolnego od opłat, według podziału wskazanego pod lit. a) i b), rozdzielone ponadto według poszczególnych rodzajów uwolnienia;
3) podstawy wymiaru, które okażą się przez przeciwstawienie sum rocznych końcowych pod 1) i 2), powstałe z sum rocznych, podlegających tej samej stawce opłaty (3% lub 1%) wzięte razem; przypadające od nich opłaty i łączną sumę opłat;
4) sumę łączną opłat uiszczonych na poczet (art. 9 ustęp 1 ustawy) i daty uiszczenia;
5) różnicę (dopłatę lub nadpłatę), okazującą się z przeciwstawienia kwot opłat pod 3) i 4);
6) różnicę, okazującą się między wpisami w obliczeniu rocznem (i jego załącznikach), a wpisami w zamknięciach i sprawozdaniach rachunkowych, i wyczerpujące wyjaśnienie tej różnicy.

§ 28. Różnicę (art. 9, ustęp 3 ustawy) należy uiścić w sposób wskazany w §§ 23 i 24. Wyrównania opłaty (art. 9, ustęp 4 ustawy) należy dokonać w ciągu miesiąca od dnia doręczenia orzeczenia władzy skarbowej.

9. Kontrola.

(art. 15 ustawy).

§ 29. Zakłady ubezpieczeniowe krajowe oraz przedstawiciele zakładów ubezpieczeniowych obcokrajowych obowiązani są podać władzy skarbowej (§ 26) swą firmę i złożyć statuty i warunki ubezpieczenia od dnia 1 listopada 1920 r.

O zmianach w statutach lub warunkach ubezpieczenia, należy donieść w ciągu dni 14-tu po zatwierdzeniu przez władzę, dołączając po dwa egzemplarze statutów i warunków.

Zakłady nowopowstałe mają podać swą firmę i złożyć statuty i warunki w trybie i terminie, wskazanych w ustępie 2.

10. Postanowienia przejściowe.

§ 30. Opłatom (art. 2 ustawy) i przepisom, dotyczącym tych opłat, podlegają także i te świadczenia (art. 3 ustawy), dokonane po wejściu w życie ustawy, które opierają się na umowach zawartych przed wejściem w życie ustawy.

§ 31. Zdanie drugie art. 17 ustawy dotyczy także przepisów o opłatach od ubezpieczeń, zawartych w art. 378—384 ros. ustawy o opłatach z r. 1903 (Zb. Pr. T. V.).

§ 32. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie jednocześnie z ustawą t. j. dnia 1 października 1920 roku.

Warszawa, dnia 27 września 1920 r.

Minister Skarbu:

w z. (—) *Rybarski.*

598.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Warszawa, dnia 28 października 1920 roku.

W celu usunięcia zachodzących wątpliwości, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że znajdujący się w art. 5 ustawy z 16 lipca 1920 o podwyższeniu i zrównaniu stawek przy niektórych opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 498) ustęp: „**z wyjątkiem praw, nadanych Bankowi Włościańskiemu**“ odnosi się **tylko** do przytoczonej w tym artykule **ustawy z dnia 22 kwietnia 1906 r., zaprowadzającej ulgi dla włościan** (Zb. Pr. i Rozp. z dnia 7 lipca 1906 r. Nr. 164, poz. 1014), które to **ulgi właśnie powołanym artykułem** 5 ustawy z 16 lipca 1920 **uchylono**.

599.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę publiczności, a w szczególności wytwórców i sprzedawców kart do gry, właścicieli restauracji, kawiarń i innych lokalów publicznych oraz stowarzyszeń, w których odbywa się gra w karty, że dnia 15 listopada r. b. wejdzie w życie ustawa z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. Nr. 101 poz. 666) w przedmiocie opłaty stemplowej od kart do gry, obowiązująca na obszarze całej Rzeczypospolitej. Opłata wynosi 30 mk. od talji.

Kto w dniu wejścia w życie ustawy posiadać będzie więcej, niż dwie talje kart do gry, obowiązany jest najpóźniej do dnia 30 listopada r. b. zgłosić posiadany zapas celem dodatkowego ostemplowania i uiścić bądź całą nową opłatę — jeśli przedłożone talje nie są ostemplowane — bądź różnicę między nową opłatą a kwotą zapłaconą już tytułem opłaty stemplowej według dotychczasowych przepisów.

Zgłoszenia przyjmują i stemplują zgłoszone karty do gry Kasy Skarbowe w Warszawie, zaś zgłoszenie i opłatę przyjmuje Kasa Skarbowa (ul. Rymarska № 12), a stempluje I-szy Urząd Skarbowy Podatków i Opłat Skarbowych (ul. Nalewki № 2).

Osoby, które zgłoszą w powyższym terminie karty nieostemplowane celem dodatkowego ostemplowania, nie będą karane z tego powodu, że nie przedłożyły ich

w swoim czasie do ostemplowania według dotychczasowych przepisów.

Osoby winne niedopełnienia powyższego obowiązku ulegają karze wskazanej w art. 12 ustawy (grzywnie do 30.000 mk.).

Szczegółowe przepisy o sposobie zgłoszenia i uiszczenia dodatkowej opłaty stemplowej zawiera rozporządzenie Ministra Skarbu celem wykonania powołanej ustawy, które ogłoszone będzie w jednym z najbliższych numerów Dziennika Ustaw.

Przepisy rachunkowe i kasowe.

600.

OKÓLNIK L. 49999/6328.

Do Kancelarji Cywilnej Naczelnika Państwa, Biura Sejmu Ustawodawczego, Prezydjum Rady Ministrów, Najwyższej Izby Kontroli Państwa, Wszystkich Ministerstw, Głównego Urzędu Ziemskiego, oraz Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

Po porozumieniu się z Najwyższą Izbą Kontroli Państwa, otrzymuje § 58 „Tymczasowych przepisów o sposobie pobierania przychodów i dokonywania wydatków przez Władze i Urzędy Państwowe (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr. 3 z r. 1920, poz. 107), otrzymuje brzmienie następujące:

§ 58.

Wydatki, poczynione na rachunek otrzymanego zaliczenia, winny być usprawiedliwione oryginalnymi kwitami osób lub firm, którym zostały wypłacone.

Dla usprawiedliwienia drobnych wydatków, szczegółowo wyliczonych w jednem sprawozdaniu niedosięgających łącznie 300 Mk. (trzystu marek), z których jednak żaden nie może przewyższać marek stu, wystarczy poświadczenie naczelnika urzędu o ich istotnem dokonaniu.

Warszawa, dnia 30 września 1920 r.

Minister Skarbu:

w z. (—) *Weinfeld.*

Loterje państwowe.

601.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Biuro Prasowe Ministerstwa Skarbu komunikuje: Generalna Dyrekcja Loterji Państwowej ogłasza, że wsypywanie do jednego z kół loteryjnych zwitków z numerami losów, a do drugiego koła — z wygranemi, oznaczonemi w planie do I klasy 2 Polskiej Państwowej loterji klasowej, odbędzie się publicznie w sobotę 13 listopada 1920 r., o godz. 8.30 rano, w Warszawie, przy ulicy Nowy Świat 67 (Kasyno Urzędników Państwowych), wobec komisji rządowej przy współudziale i pod kontrolą dwóch obywateli miasta (w tem jednego rejenta), przez prezydenta miasta wyznaczonych. Ciągnienie I klasy 2 polskiej loterji klasowej przeprowadzi we wtorek i środę dnia 16 i 17 listopada 1920 r., o godz. 8.30 rano, w tym samym lokalu również publicznie komisja rządowa w wyżej podanym składzie.

Sprawy naftowe.

602.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

o ustanowieniu Państwowej Rady Naftowej.

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dn. 16 września 1919 r. (rozporządzenie ogłoszone w Dz. U. z 1920 r. Nr. 23 poz. 128), postanawia się, co następuje:

Art. 1. Celem wydawania opinji i stawiania wniosków w ogólnych sprawach, tyczących się górnictwa i przemysłu naftowego, tworzy się przy Państwowym Urzędzie Naftowym Państwową Radę Naftową.

Art. 2. Rada składa się z 32 członków częściowo delegowanych, częściowo mianowanych, a mianowicie:

a) 20 członków delegują związki społeczno-gospodarcze (zawodowe) na polu przemysłu naftowego, a to 10 członków z grona przedstawicieli kopalnictwa naftowego i 10 członków z grona przedstawicieli rafinerji nafty.

Listę związków i sposób delegacji oznaczy osobno Minister Skarbu.

b) Dwóch członków deleguje od wypadku do wypadku Państwowy Urząd Naftowy, jako przedstawicieli Państwowej Fabryki Olejów Mineralnych i Państwowych Kopalń Ropy.

c) 10 członków mianuje Minister Skarbu.

Związki delegują na wezwanie Ministra Skarbu na każdoczesny okres trwania Rady podwójną ilość osób, w ust. a) oznaczoną, z których Minister Skarbu powoła połowę w charakterze członków Rady, a połowę w charakterze jej zastępców. Gdyby członek delegowany z powodu dłużej trwającej przeszkody nie mógł w Radzie uczestniczyć, Minister Skarbu powoła w jego miejsce zastępcę. W razie gdyby wskutek dłużej trwającej przeszkody, członek mianowany w pracach Rady udziału brać nie mógł, nastąpi mianowanie nowego członka w jego miejsce.

Art. 3. Członkami Rady i ich zastępcami mogą być tylko własnowolni obywatele polscy. Do Rady delegowani przez związki mogą być tylko ci, którzy w Polsce prowadzą naftowe przedsiębiorstwo górnicze, przemysłowe lub handlowe lub niem kierują albo zawodowo w takiem kierownictwie są czynni.

Art. 4. Odpowiednio do grup interesów reprezentowanych w Radzie, będą utworzone dwie Sekcje Rady, a to Sekcja kopalnictwa naftowego i Sekcja rafineryjna. Do Sekcji kopalnictwa naftowego należeć będą członkowie delegowani z grona przedstawicieli kopalnictwa, a do Sekcji rafineryjnej członkowie delegowani z grona przedstawicieli rafinerji. Minister Skarbu, mianując członków w myśl art. 2 ust. c, oznaczy przynależność każdego z nich do jednej Sekcji. Gdyby w czasie wyznaczonym przez Ministra

Skarbu, nie nastąpiła delegacja któregokolwiek z członków Rady, wymienionych w art. 2 lit. a), Minister Skarbu mianuje potrzebną ilość członków.

Art. 5. Posiedzenia Rady i jej Sekcji zwołuje Minister Skarbu według potrzeby, najmniej atoli raz w rok. Przedmiotem głosowania mogą być tylko sprawy, wymienione w porządku dziennym, podanym w zaproszeniu.

Na pisemną prośbę przynajmniej 1/3 części członków, wymieniającą przedmiot obrad, nastąpi zwołanie Nadzwyczajnego posiedzenia.

Posiedzenia nie są publiczne, a przewodniczy im Minister Skarbu, lub mianowany przezeń zastępca. Minister Skarbu, względnie jego zastępca, może do udziału w obradach powołać zastępców Rządu i znawców.

Art. 6. Opinję Rady lub jej Sekcji ustala się przez głosowanie obecnych członków. Do ważnego głosowania potrzeba obecności przynajmniej 1/3 części członków każdej Sekcji. Uchwały zapadają większością głosów obecnych. Przewodniczący może w każdym wypadku zarządzić głosowanie w każdej Sekcji osobno. W razie równości głosów wniosek poddany głosowaniu uważa się za uchylony. Zapatrywania odmienne od zapatrywania większości należy na żądanie przewodniczącego lub głosujących zapisać do protokułu.

Art. 7. Dla przedwstępnych narad nad przedmiotami przeznaczonemi do rozpraw na posiedzeniach Rady lub jej Sekcji, Rada lub Sekcja może wybrać Wydziały, których skład ma odpowiadać stosunkowi poszczególnych grup członków, wymienionych w art. 2. Posiedzenia tych Wydziałów zwołuje Minister Skarbu według potrzeby. Wydziały obradują pod przewodnictwem osoby wyznaczonej przez Ministra Skarbu. W obradach tych biorą udział zastępcy Rządu przez Ministra Skarbu wyznaczeni. Wnioski, które mają być przedłożone Radzie lub jej Sekcji, ustala się przez głosowanie.

Art. 8. Rada lub jej Sekcja może na mocy uchwały, powziętej większością 2/3 części obecnych członków upoważnić Wydział do ostatecznego wydawania w pewnych sprawach opinji wiążących także Radę lub Sekcję.

W tym wypadku przewodnictwo w obradach przysługuje Ministrowi Skarbu lub mianowanemu przezeń zastępcy.

Art. 9. Rada i jej Sekcja uchwalą porządek swych czynności, który podlega zatwierdzeniu Ministra Skarbu.

Art. 10. Funkcje członków Rady są urzędem honorowym. Członkowie nie mieszkający stale w Warszawie otrzymują zwrot kosztów podróży oraz dzienne djety za czas podróży do Warszawy i z powrotem, jakoteż przez czas trwania posiedzenia, a to według norm ustalonych dla urzędników V klasy.

Art. 11. Prawa zastrzeżone w tem rozporządzeniu Ministrowi Skarbu, wykonywa w jego zastępstwie Kierownik Państwowego Urzędu Naftowego.

Art. 12. Czynności biurowe prowadzi sekretarz Rady, wyznaczony przez Ministra Skarbu z pośród urzędników z Państwowego Urzędu Naftowego.

Art. 13. Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 8 listopada 1920 r.

Minister Skarbu:

(—) *Wł. Grabski.*

603.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Prezydjum Ministerstwa Skarbu komunikuje:

Podana w niektórych pismach wiadomość o rzekomem skasowaniu Państwowego Urzędu Naftowego jest nieprawdziwą, albowiem co do organizacji i utrzymania tego Urzędu nastąpiło zupełne porozumienie pomiędzy Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Skarbu.

Sprawozdanie za rok 1919 Towarzystwa Pożyczkowo-Oszczędnościowego w Lubartowie w gub. Lubelskiej w pow. Lubartowskim.

Obroty i pozostałości rachunków (Bilans).

STAN BIERNY.	Pozostało z początkiem roku sprawozdawczego				Przychód według księgi głównej w ciągu roku				Rozchód według księgi głównej w ciągu roku				Pozostałość w końcu roku sprawozdawczego			
	Rb.	k.	Kor.	h.	Rb.	k.	Kor.	h.	Rb.	k.	Kor.	h.	Rb.	k.	Kor.	h.
Kapitał zakładowy (udziałowy, własny i wypożyczony) . .	15344	21	1820	—	1782	90	810	—	2412	72	100	—	14714	39	2530	—
Kapitał zapasowy . .	210	93	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	210	93	—	—
Kapitał specjalny .	62	44	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	62	44	—	—
Wkłady	24683	91	38329	98	9518	11	208888	37	11137	43	207194	48	23064	59	40023	87
Długi	3500	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3500	—	—	—
Sumy przechodnie . .	2497	53	423	81	688	03	468	95	394	60	281	17	2790	96	611	59
Procenty i zyski . .	—	—	—	—	2672	25	39615	96	2672	25	39615	96	—	—	—	—
Razem. . . .	46299	02	40573	79	14661	29	249788	28	16617	—	247191	61	44343	31	43165	46

STAN CZYNNY.	Pozostało z początkiem roku sprawozdawczego				Przychód według księgi głównej w ciągu roku				Rozchód według księgi głównej w ciągu roku				Pozostałość w końcu roku sprawozdawczego			
	Rb.	k.	K.	h.	Rb.	k.	K.	h.	Rb.	k.	K.	h.	Rb.	k.	Rb.	k.
Lokaty	35	65	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	35	65	—	—
Własne papiery procentowe	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Pożyczki	36029	—	24068	—	21429	—	24613	—	23820	—	27600	—	38420	—	27055	—
Majątek	155	82	—	—	—	—	—	—	—	—	624	—	155	82	624	—
Wydatki różne . .	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Wydatki i straty . .	3578	13	1329	—	2672	25	39615	96	2532	75	41309	77	3438	63	3023	03
Razem . . .	39798	60	25397	22	24101	25	41460	96	26352	75	69533	77	42030	10	30702	03
Gotówką	6500	42	15176	57	38762	54	314012	24	42969	75	316725	38	2293	21	12463	43
Bilans. . . .	46299	02	40573	79									44343	31	43165	46

Bilans Towarzystwa Akcyjnego „Opoczno" na 31 grudnia 1919 r.

STAN CZYNNY.	Marek	fen.	STAN BIERNY.	Marek	fen.
Rachunek Nieruchomości . . .	493528	60	Rachunek Kapitału zakładowego (600 akcji po Mk. 756	453600	—
„ Ruchomości	88053	20	Rachunek Wierzycieli hipotecznych .	54000	—
„ Dłużników . . .	19745	27	„ Wierzycieli	321113	73
„ Dłużników wątpliwych .	2	15			
„ Weksli protestowanych .	2	15			
„ Strat wojennych . . .	227382	36			
Razem	828713	73	Razem	828713	73

Rachunek Zysków i Strat.

WINIEN.	Marek	fen.	MA.	Marek	fen.
Rachunek wapna	22711	64	Rachunek Remontu	5310	30
Strata za 1919 r.	95903	32	„ Węgla	36351	76
			„ kosztów handlowych . .	2581	26
			„ podatków	650	25
			„ prowizji	6271	—
			„ portorji	594	18
			„ pensji	30935	89
			„ djet	15000	—
			„ bocznicy kolejowej . .	13363	10
			„ kolejki fabrycznej . .	4320	—
			„ procentów	810	—
			„ przewozu	1320	54
			„ nafty	800	—
			„ kosztów podróży . .	306	68
Razem	118613	96	Razem	118613	96

Tłoczono w Drukarni Państwowej. Miodowa 20. № 11527 9. XI, 3000